

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygn. akt II C 133/16 z powództwa Z. B., W. B. (1) i E. B. przeciwko (...) Fundacji (...) z siedzibą w Ł. o zapłatę: 1) zasądził od pozwanej (...) Fundacji (...) z siedzibą w Ł. na rzecz powódki Z. B.: a) kwotę 3.762,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty; b) kwotę 806 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania; 2) zasądził od pozwanej (...) Fundacji (...) z siedzibą w Ł. na rzecz powódki E. B.: a) kwotę 3.762,00zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty; b) kwotę 789 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania; 3) zasądził od pozwanej (...) Fundacji (...) z siedzibą w Ł. na rzecz powoda W. B. (1): a) kwotę 3.762,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty; b) kwotę 789 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że postanowieniem z dnia 13 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Ns 2236/13, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że spadek po zmarłej A. B. nabyły małoletnie dzieci: Z. B., E. B. oraz W. B. (1) po 1/3 części spadku każde z nich. A. B. była właścicielem sprzętu rehabilitacyjnego, diagnostycznego, biurowego, oraz kriokomory, który znajdował się na wyposażeniu Centrum (...) z siedzibą w Ł. przy ulicy (...) prowadzonym przez (...) Fundację (...) w Ł.. A. B. prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą na ul. (...) w Ł., a także była prezesem spółki (...) Sp. z o. o. Sp. k. w Ł., w której W. B. (2) pełnił funkcję wiceprezesa. Od 2011 roku do listopada 2014 roku W. B. (2) był prezesem zarządu w Przychodni (...) Sp. z o. o. w Ł. i od października 2011 roku jest prezesem zarządu (...) Fundacji (...) w Ł.. (...) Fundacja (...) w Ł., której Prezesem Zarządu jest W. B. (2) była właścicielem sprzętu biurowego, rehabilitacyjnego, diagnostycznego, który znajdował się i stanowił wyposażenie Przychodni (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przy ulicy (...). Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VIII Nsm 1439/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zezwolił Ł. B. na dokonanie w imieniu małoletnich dzieci: W. B. (1), Z. B. i E. B., czynności prawnej przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkami, polegającej na zawarciu umowy sprzedaży i zamiany sprzętu biurowego, diagnostycznego i rehabilitacyjnego znajdującego się na wyposażeniu (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) prowadzonym przez (...) Fundację (...) w Ł. z (...) Fundacją (...) w Ł. jako właścicielem części wyposażenia (...) Przychodni (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...). Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX NSM 264/15, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zezwolił Ł. B. na dokonanie czynności prawnej przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkami małoletnich dzieci: W. B. (1), Z. B. i E. B., polegającej na sprzedaży udziałów każdego z małoletnich powodów po 1/3 części w prawie własności komory kriogenicznej KA-102 o numerze fabrycznym KA 005, wyprodukowanej w 2012 roku, nabytego przez małoletnich na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 13 grudnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II Ns 2236/13, stwierdzającego nabycie spadku po A. B.. W dniu 21 sierpnia 2015 roku Ł. B., przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów Z. B., W. B. (1) i E. B. zawarł z (...) Fundacją (...) z siedzibą w Ł., reprezentowaną przez prezesa zarządu W. B. (2), umowę sprzedaży, zamiany, której przedmiotem był sprzęt biurowy, diagnostyczny i rehabilitacyjny, stanowiący własność spadkobierców A. B. – małoletnich powodów, znajdujący się w placówce na ul. (...) oraz sprzęt rehabilitacyjny, diagnostyczny i biurowy stanowiący własność pozwanej (...) Fundacji (...) w Ł., a pozostający na wyposażeniu placówki rehabilitacyjnej przy ul. (...). W § 4 przywołanej umowy strony określiły, że pozwana (...) Fundacja (...) w Ł. przenosi prawo własności sprzętu wskazanego w załączniku nr 1 kolumnie nr 1 do umowy, na rzecz małoletnich powodów, których przedstawicielem ustawowym jest Ł. B., w zamian za przeniesienie przez stronę powodową na rzecz pozwanej prawa własności sprzętu wskazanego w załączniku nr 1 kolumnie nr 2. Z kolei w § 10 rzeczonyj umowy strony określiły, że wymieniony w załączniku nr 4 sprzęt będący własnością powodów, znajdujący się na wyposażeniu (...) Fundacji (...) w Ł. przy ul. (...) przedstawiciel ustawowy zobowiązał się przenieść na własność (...) Fundacji (...) z siedzibą w Ł., z tytułu czego pozwana Fundacja zobowiązała się zapłacić na rzecz powodów łączną cenę 82.744,30 złotych, która stanowi łączną wartość sprzętów wskazanych w

załączniku nr 4. W § 11 wskazano, iż zapłata ceny określonej w § 10 nastąpi w terminie 2 tygodni od dnia podpisania umowy, przelewem na wskazany w umowie rachunek bankowy pełnomocnika.

W dniu 1 września 2015 roku Ł. B. - przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów Z. B., W. B. (1) i E. B. zawarł z (...) Fundacją (...) z siedzibą w Ł., reprezentowaną przez prezesa zarządu W. B. (2), umowę, której przedmiotem była sprzedaż na rzecz pozwanej Fundacji komory kriogenicznej KA-102 o numerze fabrycznym KA 005, wyprodukowanej w 2012 roku przez (...) Sp. z o.o., stanowiącej własność spadkobierców A. B., która znajdowała się na wyposażeniu (...) Fundacji (...) w Ł. przy ul. (...) w Ł..

W § 3 umowy Ł. B. zobowiązał się przenieść własność komory kriogenicznej na rzecz (...) Fundacji (...) w Ł. w zamian za zapłatę kwoty 55.000 złotych. W § 4 wskazano, iż zapłata ceny określonej w § 3 nastąpi w terminie 2 tygodni od dnia podpisania umowy, przelewem na wskazany w umowie rachunek bankowy pełnomocnika.

Przed zawarciem tak umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku jak i umowy z dnia 1 września 2015 roku strony prowadziły negocjacje, w toku których ustalano zarówno wartość poszczególnych rzeczy ruchomych, będących przedmiotem przywołanych umów, jak i ich prawo własności.

Zawierając umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku i z dnia 1 września 2015 roku W. B. (2) nie kwestionował, że przedmioty w nich wskazane były własnością małoletnich powodów. Miał on zamiar zawarcia tych umów wcześniej ale zostało to odłożone w czasie, z uwagi na konieczność uzyskania przez przedstawiciela ustawowego małoletnich powodów zezwolenia Sądu na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu.

W dniu 14 września 2015 roku (...) Fundacja (...) w Ł., realizując swoje zobowiązania wynikające z umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku i z umowy z dnia 1 września 2015 roku uiszczała na rzecz powodów łącznie kwotę 126.458,30 złotych, czyniąc dwa przelewy, jeden na kwotę 26.458,30 zł wskazując w przelewie, że jest to pierwsza wpłata za umowy kupna – sprzedaży z dnia 21 sierpnia 2015 roku i z dnia 1 września 2015 roku, drugi na kwotę 100.000 złotych, wskazując w przelewie, że jest to druga wpłata za umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku i z dnia 1 września 2015 roku.

Pismem z dnia 14 września 2015 roku prezes pozwanej (...) Fundacji (...) w Ł. - W. B. (2) poinformował pisemnie Ł. B., że pozostała do zapłaty kwota w wysokości 11.268 złotych pozostanie na rachunku Fundacji do czasu regulowania przez Ł. B. zatrzymanych i niezapłaconych faktur wynikających z umów, które zostały wypowiedziane z obowiązującym terminem do dnia 31 grudnia 2014 roku.

Zatrzymanie przez W. B. (2) kwoty ponad 11.000 zł spowodowane było faktem, iż będąc prezesem Przychodni (...) Spółki z o. o. w Ł. nie otrzymywał żadnego wynagrodzenia. Zatrzymanie kwota została przez niego zaliczona na poczet zaległego wynagrodzenia zgodnie z zawieranymi umowami między nim a wskazaną powyżej spółką. Aktualnie toczy się przed Sądem gospodarczym sprawa z powództwa W. B. (2) o powyższe roszczenia. Na dzień 14 września 2015 roku (...) Fundacja (...) w Ł. nie miała żadnych wierzytelności wobec małoletnich powodów. Nie miała również żadnych wierzytelności w czasie zawierania umów z dnia 21 sierpnia 2015 roku i 1 września 2015 roku.

W piśmie z dnia 28 października 2015 roku, doręczonym w dniu 28 października 2015 roku, przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów wezwał (...) Fundację (...) w Ł. do zapłaty na rzecz każdego z powodów kwoty 3.762 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 roku do dnia zapłaty, w terminie 3 dni od doręczenia pisma.

Członkiem zarządu Przychodni (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest między innymi: B. Ł., B. E.. Wspólnikami powyższej spółki są małoletni powodowie.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu. Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie małoletni powodowie dochodzili od pozwanej zapłaty kwoty po 3.762 złotych na rzecz każdego z nich z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 roku do dnia zapłaty. Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy sprzedaży rzeczy ruchomych zawartej w

dniu 1 września 2015 roku, która jako umowa dwustronna zgodnie z art. 535 kc, zobowiązuje do przeniesienia na rzecz kupującego rzeczy w zamian za zapłatę ustalonej, w tym przypadku określonej umowami, ceny, a także umowy sprzedaży i zamiany z dnia 21 sierpnia 2015 roku. Wskazać należy, że pozwana Fundacja wnosząc o oddalenie powództwa, w istocie nie przedstawiła żadnych dowodów podważających zasadność roszczenia powodów. Załączone do pozwu umowy, nie były kwestionowane, interpretacja tych umów nie budziła wątpliwości Sądu. Poza sporem jest także, iż pozwana w terminie określonym umowami, nie uiściła całości należnej kwoty. Zarówno wywiązanie się powodów z obowiązku wydania pozwanej sprzętu będącego przedmiotem niniejszych umów, jak również wysokość wierzytelności powodów z tego tytułu jest bezsporna i nie była przez stronę pozwaną kwestionowana.

Zgodnie z art. 603 k.c., przez umowę zamiany każda ze stron zobowiązuje się przenieść na drugą stronę własność rzeczy w zamian za zobowiązanie się do przeniesienia własności innej rzeczy. Do zamiany stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży (art. 604 k.c.). Z kolei przez umowę sprzedaży, zgodnie z założeniami art. 535 kc. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu Rejonowego umowa zawarta między stronami z dnia 21 sierpnia 2015 roku miała charakter zarówno umowy sprzedaży jak i umowy zamiany. Z kolei umowa z dnia 1 września 2015 roku była umową sprzedaży. W ramach powyższych umów doszło do przeniesienia prawa własności rzeczy ruchomych, z tym tylko zastrzeżeniem, że z uwagi na umiejscowienie przedmiotowych rzeczy tj. sprzętu diagnostycznego, rehabilitacyjnego i biurowego nie zachodziła konieczność jego wydania, bowiem sprzęt będący własnością powodów znajdował się na wyposażeniu (...) Fundacji (...) w Ł., z kolei rzeczy ruchome będące własnością strony pozwanej znajdowały się na wyposażeniu Przychodni (...) Spółki z o. o. w Ł.. Sąd Rejonowy podkreślił, że z uwagi na twierdzenia i zarzuty zgłoszone przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty, sporna była w pierwszej kolejności kwestia skuteczności umowy zawartej przez przedstawiciela ustawowego powodów z pozwaną Fundacją w dniu 21 sierpnia 2015 roku. Zawarcie tej umowy przez przedstawiciela ustawowego małoletnich powodów było bezsporne w niniejszej sprawie. Rozstrzygnięcie sporu, w związku ze zgłoszonymi przez pozwaną zarzutami, wymagało dokonania oceny, czy umowa, z której powodowie wywodzą swoje roszczenie, została skutecznie zawarta, a jeżeli tak czy powodom przysługuje z tego tytułu roszczenie w dochodzonej wysokości. Zgodnie z art. 98 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice są przedstawicielami ustawowymi dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską. Jeżeli dziecko pozostaje pod władzą rodzicielską obojga rodziców, każde z nich może działać samodzielnie jako przedstawiciel ustawowy dziecka. Oznacza to, że czynność dokonana przez rodziców w imieniu dziecka pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla dziecka (art. 95 § 2 k.c.). Przedstawicielstwo ustawowe rodziców, o którym mowa w powołanym przepisie, obejmuje zarówno dokonywanie czynności materialnoprawnych (art. 98 § 2 k. r. o.), czynności przed sądami (art. 98 § 3 k. r. o.), jak i czynności przed organami administracyjnymi (art. 27 k.p.a.). Zarząd majątkiem dziecka to wszelkiego rodzaju dyspozycje i czynności odnoszące się do poszczególnych składników majątku, tak jak zarząd rzeczą oznacza wszelkiego rodzaju dyspozycje i czynności dotyczące tej rzeczy. Ponadto zarząd majątkiem dziecka, jako agregatem aktywów i pasywów, obejmuje zachowania oraz czynności prawne i faktyczne, wpływające na szeroko rozumianą sytuację majątkową dziecka. Są to zachowania zmierzające do zachowania tego majątku, czynności powodujące jego zmniejszenie, poprzez zbycie albo obciążenie jego składników, a także czynności powodujące zwiększenie tego majątku, drogą nabycia nowych przedmiotów majątkowych albo umniejszenia istniejących obciążeń. Stosownie do regulacji art. 101 § 3 k. r.o. rodzice nie mogą bez zezwolenia sądu opiekuńczego dokonywać czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu ani wyrażać zgody na dokonywanie takich czynności przez dziecko. Funkcja tego przepisu wynika stąd, że interesy majątkowe małoletniego dziecka wymagają ochrony, do której co do zasady powołani są rodzice sprawujący władzę rodzicielską. Zwiększonej ochrony wymaga majątek dziecka w sytuacji podejmowania co do niego czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu. Konsekwencją braku zezwolenia jest nieważność dokonanej czynności, która nie może być konwalidowana ani potwierdzona przez samo dziecko po uzyskaniu przez nie pełnej zdolności do czynności prawnych. Takie stanowisko zajęł Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 30 kwietnia 1977 roku (sygn. akt III CZP 73/76, OSNCP 1978, nr 2, poz. 19). Dlatego też zezwolenie sądu nie może być udzielone ex post. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, że zawarcie umowy (tak z dnia 21 sierpnia 2015 roku jak i z dnia 1 września 2015

roku), której przedmiotem było przeniesienie prawa własności określonych w niej przedmiotów ruchomych, bez wątplenia stanowiło czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkiem małoletnich powodów. Jednakże, postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VIII Nsm 1439/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zezwolił Ł. B. na dokonanie w imieniu małoletnich dzieci, czynności prawnej przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkami, polegającej na zawarciu umowy sprzedaży i zamiany sprzętu biurowego, diagnostycznego i rehabilitacyjnego znajdującego się na wyposażeniu (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) z pozwaną Fundacją (...) w Ł.. Tym samym brak jest podstaw aby uznać dokonaną czynność za nieważną. Ł. B., przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów zawarł bowiem z pozwaną w dniu 21 sierpnia 2015 roku umowę, której przedmiot mieścił się w granicach zezwolenia udzielonego w postanowieniu z dnia 11 czerwca 2015 roku. Nie potwierdził się więc podniesiony przez pozwaną zarzut nieważności umowy, który w ocenie Sądu był bezzasadny i skonstruowany na poczet niniejszego postępowania, tym bardziej, iż ważność umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku nie była kwestionowana przez stronę pozwaną na etapie wykonywania umowy. Pozwana uiszcza bowiem na rzecz powodów z tego tytułu zawartych umów kwotę łącznie 126.458,30 złotych. Co więcej, przywołać należy treść pisma W. B. (2), prezesa pozwanej Fundacji, z dnia 14 września 2015 roku, w którym nie podważał zasadności domagania się przez powodów zapłaty kwoty 11.268 złotych, lecz wskazywał, iż pozostała część niezapłaconej kwoty pozostanie na rachunku pozwanej do czasu uregulowania przez Ł. B. niezapłaconych faktur. Zaznaczenia wymaga również fakt, że strona pozwana nie kwestionowała prawa własności rzeczy ruchomych, będącej przedmiotem przywołanej umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku. Zarzut strony pozwanej sprowadzał się do tego, że stroną wskazanej powyżej umowy oprócz powodów i pozwanej Fundacji była także Przychodnia (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Ł., natomiast postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt VIII Nsm 1439/14 zezwalało przedstawicielowi ustawowemu małoletnich powodów na zawarcie umowy sprzedaży, zamiany z pozwaną (...) Fundacją (...) w Ł., która była właścicielem sprzętu stanowiącego wyposażenie (...) Przychodni (...) z siedzibą w Ł.. W ocenie Sądu mając na uwadze treść przywołanego postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi o sygnaturze akt VIII Nsm 1439/14, a także treść umowy zawartej między stronami w dniu 21 sierpnia 2015 roku, niniejszy zarzut pozwanej nie może się ostać, bowiem z treści przywołanych dokumentów, a w szczególności umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku wynika wprost, iż jej stronami są małoletni powodowie, reprezentowani przez przedstawiciela ustawowego oraz pozwana (...) Fundacja (...) w Ł., reprezentowana przez prezesa zarządu. W §1 pkt 2 rzeczony umowy jest co prawda wskazana Przychodnia (...) Spółka z o. o. w Ł., ale nie jest ona stroną tej umowy. Jest ona tam wskazana, bowiem na jej wyposażeniu znajdował się sprzęt diagnostyczny, rehabilitacyjny, biurowy, będący własnością strony pozwanej, który był przedmiotem umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku. Zasygnalizować należy również, iż strona pozwana nie zgłosiła w toku postępowania zarzutu potrącenia. Nie podnosiła również okoliczności skutecznego wypowiedzenia umowy z dnia 21 sierpnia 2015 roku i z dnia 1 września 2015 roku. W toku przedmiotowej sprawy ustalono ponad wszelką wątpliwość, że pozwana (...) Fundacja (...) w Ł. nie posiada i nie posiadała wobec małoletnich powodów jakiegokolwiek wierzytelności. Fakt ten został przyznany przez prezesa pozwanej Fundacji w toku postępowania i nie był sporny pomiędzy stronami. Natomiast okoliczność zatrzymania przez pozwaną kwoty 11.286,00 zł jest związana z osobistymi roszczeniami, które posiada prezes pozwanej Fundacji względem Przychodni (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., której współnikami są małoletni powodowie. Wskazać jednak należy, iż przywołana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stanowi oddzielny, od współników, podmiot prawny funkcjonujący w obrocie gospodarczym i odpowiedzialność członków zarządu takiej spółki jest odpowiedzialnością wtórną do odpowiedzialności spółki i zachodzi tylko w sytuacji spełnienia określonych przesłanek, o których stanowi, w szczególności art. 299 kodeksu spółek handlowych. Tym samym wierzytelności, na które powołuje się prezes pozwanej Fundacji nie podlegają rozpoznaniu w przedmiotowej sprawie. Jak wynika bowiem z treści art. 498 § 1 k.c., potrącenie jest możliwe wyłącznie wówczas gdy, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami. Przesłanka ta nie została w niniejszym przypadku spełniona.

W rozpoznawanej sprawie powodowie wnosili o zasądzenie obok kwot roszczenia wynikającego z zawartych umów, odsetek ustawowych. Sąd Rejonowy orzekł o odsetkach ustawowych na podstawie art. 481 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotnym, zatem jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił

się ze spełnieniem świadczenia. Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, przyjmując, iż wobec określenia w umowach z dnia 21 sierpnia 2015 roku, oraz z dnia 1 września 2015 roku, terminu płatności określonego na 2 tygodnie od dnia ich podpisania, pozwana popadła w opóźnienie z dniem 16 września 2015 roku. Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powodowie domagali się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwaną (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że począwszy od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe rozważania oraz okoliczność, iż pozwana nie kwestionowała zasadności roszczenia wynikającego z zawartych z powodami umów, Sąd Rejonowy w całości uwzględnił przedmiotowe powództwo. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. mając na uwadze, że po stronie powodowej zachodzi współuczestnictwo formalne, co nie było kwestionowane w toku przedmiotowego procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona pozwana, zaskarżając je w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżący zarzucił:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego – która doprowadziła do nieuprawnionego przyjęcia przez Sąd, iż uprawnionym dysponentem sprzętu opisanego w umowie – porozumienie z dnia 21 sierpnia 2015 roku była Przychodnia (...) sp. z o.o. w sytuacji gdy postanowienie z dnia 11 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII Nsm 1439/14 nie wskazywało jej jako podmiotu legitymowanego,

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu tożsamości podmiotowej pomiędzy wskazanym w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 11.06.2015 r. sygn. akt VIII Nsm 1439/14 podmiotem (...) Przychodnia (...) a podmiotem wskazanym w umowie - porozumienie z dnia 21.08.2015 r. par. 1 pkt.2 podmiotem Przychodnia (...) sp. z o.o.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną (dokonaną z pominięciem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego), a nie swobodną, ocenę zgromadzonego materiału dowodowego. Niezasadny jest zdaniem Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniami doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. F. - G. w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Z., W. 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008r., I ACA 205/08, L., w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego,

nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 KPC. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 KPC”; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach (...)/, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 KPC mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”. Odnosząc powyższe do stanowiska strony skarżącej uznać trzeba, iż nie sprostала ona opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a jej stanowisko jest wyrazem polemiki ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego przyjętym u podstaw zaskarżonego wyroku, iż umowa porozumienia z dnia 21 sierpnia 2015 roku została zawarta w sposób skuteczny. Zdaniem skarżącego błędnie przyjął Sąd Rejonowy tożsamość podmiotową pomiędzy wskazanym w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 11 czerwca 2015 roku, sygn. akt VIII Nsm 1439/14 podmiotem (...) Przychodnia (...) a podmiotem wskazanym w umowie – porozumieniu z 21 sierpnia 2015 r § 1 pkt. 2 podmiotem Przychodnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. W ustalonym stanie faktycznym podmioty te zostały wskazane prawidłowo, tak jak wynikało z postanowienia i umowy.

W świetle przedstawionych uwag nie jest to jednak wystarczające dla podważenia stanowiska prezentowanego w zaskarżonym orzeczeniu.

Kwestia braku tożsamości podmiotów określonych w postanowieniu z dnia 11 czerwca 2015 roku „(...) Przychodnia (...) z siedzibą w Ł.” a w porozumieniu z 21 sierpnia 2015 roku Przychodnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” nie ma znaczenia dla oceny ważności porozumienia z dnia 21 sierpnia 2015 roku. Istotne jest, że na mocy postanowienia z dnia 21 sierpnia 2015 roku Ł. B. otrzymał zezwolenie Sądu na zawarcie w imieniu małoletnich dzieci umowy sprzedaży i zamiany sprzętu biurowego, diagnostycznego i rehabilitacyjnego z (...) Fundacją (...). Treść tego postanowienia jest wiążąca (art. 365 k.p.c.). W postanowieniu tym (...) Przychodnia (...) została wskazana jako podmiot, u którego znajduje się sprzęt pozwanego przy ul. (...) w Ł.. W porozumieniu zaś podmiot, u którego znajduje się sprzęt pozwanego został określony inaczej jako spółka - Przychodnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. ale pozostał ten sam adres przy ul. (...). Stroną umowy – porozumienia był Ł. B. i (...) Fundacja (...) a nie podmioty, do których tożsamości odnosi się skarżący. Tożsamość tych podmiotów czy też jej brak nie ma wpływu na ocenę ważności porozumienia, ponieważ dotyczyło ono sprzętu, którego właścicielem byli powodowie i pozwany a nie wskazane podmioty. U podmiotów tych sprzęt jedynie się znajdował i to pod tym samym adresem przy ul. (...).

Podsumowując: zarzuty skarżącego mają charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i trafną oceną prawną dochodzonego przez powodów roszczenia. Nie mogło odnieść zamierzonego skutku procesowego forsowanie przez pozwanego alternatywnego stanu faktycznego czy oceny prawnej, korzystnego dla niego, nawet jeśli był on mocno osadzony w jego subiektywnym przekonaniu. Tym samym brak jest podstaw aby uznać dokonaną czynność sprzedaży i zamiany za nieważną. Ł. B., przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów zawarł bowiem z pozwaną w dniu 21 sierpnia 2015 roku umowę, której przedmiot mieścił się w granicach zezwolenia udzielonego w postanowieniu z dnia 11 czerwca 2015 roku. Pozwana nie zapłaciła reszty ceny za sprzedany sprzęt, powództwo zaś było udowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości. Dlatego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powodów kwotę po 600 złotych stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika, stosownie do treści § 10.1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015.1800 w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.01.2016 r do 26.10.2016 r).